

הברית הקומוניסטית המהפכנית

מאבק

רצמבר 1971

בליון מס' 8

בליון זה:

1. מצרים: מקץ שנה (עמ' 3)
2. זכות השגיתה (עמ' 6)
3. כחי הסוחר: העצירים המינהליים (עמ' 9)
4. המהפכה בדרום ערב (עמ' 13)
5. ארצות הברית: מרד הכושים (עמ' 18)
6. מאה שנה לקומונת הפריסמאיה (עמ' 23)
7. מי אנחנו (עמ' 27)

הפען להתקשרות: הלוי, ת.ד. 7286, ירושלים.

תמונת השער: הפגנת פועלי חילואן במצרים.

בשער האחורי: הפגנת פועלי אוטוקרס בחיפה.

מצרים : מקץ שנה

"אחרי השקרן צריך לעקוב עד לשער ביתו."
פתגם לבנוני.

עברה קצת למעלה משנה מאז מות נאצר. ויתכן מאוד שאילו היה הראים חי היום, הוא היה פועל באותה דרך בה הולך סאדת.

כי הרל בזמנו הסכים נאצר לעקרון ה"הסדר המדיני". הוא עמד על משמעותה של הסכמה זו כאשר איפשר לקצבי חוסיין לסבוח את אנשי הנועת ההתנגדות הפלשתינאית, וכאשר אירגן את מיפגש האחים בין ערפאת לבין חוסיין.

עוד לפני כן השלים נאצר עם פייצל והפקיר את העם התימני אחרי שנים של התערבות לימין כוחות בורגניים מתונים בצנעה, ואחרי נסיון ממושך לחבל בתנועה המהפכנית בעזן. ביוני '67, כמה ימים לפני המלחמה, הוא נישק את חוסיין "אחיו" - לאחר שהוקיע במשך למעלה מעשר שנים את "הזונה ההאשמית". לכן לא היה צריך במהפכת נגד שתעניק למדינת מצרים את הכיוון הנוכחי שלה. נאצר התחיל בחור לאומני בורגני ובחור "נאוטרליסט" - והוא סיים את חייו כשדרכו הפוליטית מובילה אותו במהירות למקורותיו. היה זה סיומן של 15 שנות לאומנות "רדיקלית" - דרך ששמאלנים רבים בעולם והמונים רחבים במידרח הערבי ביקשו לראות בה דרך מהפכנית, דרך אל הסוציאליזם.

לאלה שבכל זאת ידעו משהו על החברה המצרית לא היו אשליות: הרפורמות המוגבלות בשיטה האגררית, תהליך התיעוש וההלאמות הצביעו כולם על מהלך אחד: גיבוש של "בורגנות ממלכתית" לאומית שתמלא תפקיד של ריסון ותיווך בין המעמדות הישנים (בעלי הקרקעות ובורגנות הקומפרדור) לבין המון העמלים.

הישוביו הכלכליים הממשיים של המישטר לא רק שנישענו על חלות גוברת והולכת בברית המועצות, אלא שגם לא הצליחו לשנות באופן מהותי את חייהם של מליוני איכרים מחוטרי אדמות, של עשרות מיליוני תת-פרולטריון בעיר ובכפר. מדיניות הפשרה והאיזון בין האימפריאליזם והתנועות המהפכניות במישור הבינלאומי, שיקפה את מדיניות הפשרה והאיזון בין המעמדות במצרים עצמה. בה בשעה השתלטה הזעיר-בורגנות - שהיא הנהגית העיקרית מה"מהפכה" הנאצריסטית - על מוסדות המדינה, ובכך הוסיפה בורגנות ביורוקרטית חדשה לחזית הרחבה של שכבות חברתיות פאראזיטיות.

אלה שידעו על הנעשה-במצרים, ידעו שמנגנון המדינה הוא מדכא ואנטי-עממי. שכל נסיון של התארגנות דמוקרטית דוכא. שמהפכנים ניכלאו ורבים מהם

נרצחו. אלה ידעו שהמונים הרחבים שנאו את מכונת המדינה, אבל מצד שני תמיד זיכו והצדיקו את נאצר באופן אישי. מי שהכיר את המצב במצרים ידע שבדומה לאיכרים במישורים האריסטוקרטיים של אירופה, שתאמינו שהמלך הוא טוב אך יועציו רעים - האמינו המוני מצרים והעולם הערבי כולו, שנאצר הוא האיש שלהם. הם האמינו שכל פשרותיו היו טריקים - היו חלק של איזו סקטיקה ערמומית מבריקה.

מותו של נאצר בא בשעה שאמינותו החלה להתפורר בעיני ההמונים הערכיים. כך נחרת זיכרו של האיש במוחות ההמונים על פי תדמיתו הישנה - תדמית של לוחם, תדמית של אותו נאצר שזרק אתגר לאימפריאליזם המערבי והלאים את תעלת סואץ. וההסתורית הטילה על סאדת להוביל את הנאצריזם עד למסקנותיו ההגיוניות.

התנוונותו של האנטי אימפריאליזם ה"רדיקלי", התנוונותו של הנאטרליזם והפיכתו ללאומנות קומפרדור רגילה, הינה תופעה בלתי נמנעת שאיננה קשורה באופן ממשי לשום מנהיג. כי מלחמת המעמדות הינה היסוד המוצק היחיד למאבק נגד האימפריאליזם, בה בשעה שברית בין המעמדות איננה יכולה להוביל לשום דבר, פרט לדיקטטורה של הבורגנות ולהמשך השליטה האימפריאליסטית העקיפה. אך תהליך זה הינו דיאלקטי. כלומר: הוא מתרחש בתיווכם הפעיל של בני האדם. כך היה סאדת חייב לחסל מבחינה פוליטית הרבה נאצריסטים וותיקים כדי להתקדם בדרך שניסלה על ידי הראיס. ואילו בלישתה של הלאומנות הערבית לעבר הימין, מהווה תהליך טבעי וצפוי, המתחולל בסוריה ובסודן לא פחות מאשר במצרים. (ראה: "התקפת הקונסרבולוציה" - "מאבק" מס. 7.)

★ ★ ★

היום השלימה מצרים את הנורמליזציה הבורגנית שלה, וכמוה עשו שלושת שותפיה הלאומניים: סוריה, סודן ולוב. כבר לא מדברים שם על סוציאליזם (אלא מהסוג של ווילסון=ג'י מולה=גולדה מאיר), אלא פונים בחיובים אל אנשי העסקים של הבורגנות הישנה. כבר אין דמגוגיה מהפכנית, כי אם אחווה מוסלמית עם "האחים המוסלמים". כבר אין מיפלגה, כי אם ריכוז מחדש של הביורוקרטיה ופירוק עוברי האירגונים ההמוניים. כבר אין לאומנות "רדיקלית", כי אם קריאה להשקעות הון זרות. כבר אין צנע מופגן ועושר ניסתר, כי אם התעשרות גלויה של העשירים.

תוצאות נורמליזציה זו לא אחרו לבוא. למרות הפיצול של בעיותיהם הקונקרטיות, למרות היעדר הנהגה פוליטית מהפכנית, החלו הפועלים והאיכרים במצרים להחמיר.

האינפורמציה על היקף המרד היא מועטה, כי הפעם הוא מתחולל למטה - בבתי החרושת ובכפרים, ולא בארמונות, במשרדי הממשלה או במועדוני הקצינים. יחד עם זאת נידמה כי הצעד החשוב ביותר בהתפתחותה של התקוממות עממית בלתי מתואמת זו, הייתה השבתה הגדולה בחילוואן, ששליטי מצרים לא יכלו להעלים את קיומה.

המאורע התרחש במחציתו השנייה של חודש אוגוסט, למרות שהדיקעה עליו פורסמה הרבה יותר מאוחר. 10.000 פועלים באחד ממפעלי הפלדה של המיכלול התעשייתי הגדול ביותר במצרים - המקיף 200.000 פועלים באיזור התעשייתי השוכן כ-20 קילומטרים מקהיר - פתחו בשביתה שקטה וממושמת וכפו על השלטונות למלא את תביעותיהם. במיפעל, שהוחזק על ידי הפועלים ושהוקף מבחוץ על ידי יחידות שריון של הצבא, הושחק הייצור. התנהל משא ומתן שנימשך 32 שעות. הפועלים עצרו במיפעל את דובר משרד התעשייה, את נציג משרד הפנים ואת המזכיר הכללי של ההסתדרות הכללית של העובדים. הם איימו כי יכבו את הכיבשן אם יופעל נגדם כוח.

תביעותיהם של פועלי חילוואן היו חומריות, אך גם פוליטיות. הם דרשו את הישמתפותם של הפועלים בניהול המיפעל ובחלוקת הרווחים, ומחו נגד המעצרים ההמוניים והפיטורין שבאו בעיקבות כישלון הרשימה הממשלתית בבחירות לאיגוד המיקצועי.

באותה עת התארגנו הפגנות סולידאריות בקרב פועלי המיפעלים האחרים בחילוואן. התסיסה גרמה להפסקת מהלך הבחירות לאיגוד המיקצועי, ושיכנועה את הממשל כי עליו להיענות לכל התביעות הכלכליות של השובתים. יחד עם זאת בודדו השלטונות כמה ממנהיגי הפועלים והאשימו אותם בכך שפעלו למען "קבוצת עלי צברי".

מרד חצי ספונטני זה של פועלי הסקטור התעשייתי, משמש הד להתפרצות של האיכרים נגד מוסדות השלטון המרכזי בכמה איזורים. בכמה מחוזות, כמו דקליה, שרקיה, מנופיה ובהירה התחוללו תקריות אלימות בין האיכרים לבין המישטרה.

ביולי יצא הצבא לדכא סידרה של הפגנות אלימות נגד התערבות המישטרה בבחירות למוסדות מיפלוג השלטון בקמשיש. התשובה העממית לזיוף הבחירות הייתה חרם: מתוך 8000 בעלי זכות הבחירה במקום, הצביעו פחות ממאה. באבו-כביר היו מהומות ממש. התושבים שרפו את בינייני הממשל. בדיכוי המהומות נהרגו ארבעה אנשים, עשרות ניפצעו ומאות נעצרו. התושבים מחו נגד מגוי המועמד היחיד מטעם האיזור לבחירות - מכיוון שהוצע על ידי הממשלה.

* * *

מעמד הפועלים המצרי נמצא עדיין בראשית דרכו. הבורגנות המצרית הינה חזקה יותר משהייתה אי פעם - מבחינה פנימית ובינלאומית כאחת. היא איבדה רק את יכולתה לשכנע את המוני מצרים בכוונתה הטובה. זהו דבר עצום, אך כשלעצמו איננו מהווה כלי, וגם לא איסטרטגיה. אלה הם צעדיהם הראשונים של ההמונים במצרים במלחמת מעמדות אמיתית. רק התפתחותו והחרפתו של מאבק זה עשויים לחלץ את ההמונים המצריים והערביים מהמצב חסר המוצא בו לכד אותם האימפריאליזם בשיתופה החצי תמים. חצי ציני של הבורגנות הלאומית שלהם.

זכרונות השביתה

למחרת מלחמת ששת הימים היה נידמה למיספר רב של פועלים כי חלוקת ישראל לעשירים ולעניים, לשחורים וללבנים, ל"בוסים" ולפועלים - וכמוה החלוקה בעולם הערבי לעשיר ועני לאדון ולאיכר לבורגני ולעמל - איננה עוד בעלת משמעות. אך לא עבר זמן רב, ונזכחנו לדעת כי החלוקה שרירה וקיימת וכי במישור המלחמה, ב"מצב ביטחוני", בשיא הליכוד הלאומי, מצב החירום וכו' - מתרוששים העניים ומתעשרים העשירים.

הקפאת השכר, עליית המחירים, עבודה קשה יותר, מורכת ביותר, נורמות גבוהות יותר ומיסים חדשים כל תקופה קצרה - החזירו כל אחד מאיתנו לתחושת המציאות. "עיסקת החבילה" בזמנה באה לתח מיסגרת רישמית למעגל קסמים זה של העלאות מחירים והעלאות מיסים וחוזר חלילה. ניקבע כי הממשלה, ההסתדרות והמעבידים - השותפים לאינטרס אותו הם מגדירים כ"לאומי" - ידאגו לרסן את הניצול והספסרות כדי למנוע גיבוש תביעה פועלית כללית להעלאת שכר שחשקף את קצב עליית הרווחים וההתייקרויות.

כל שותפי עיסקת החבילה קברו אותה מזמן. פרט לשותף אחד שאין לו אפילו הכוח כדי לקבור אותה: כוח העבודה השכיר. הכל עלה. מיסים ומחירים, הכל - חוץ מהמשכורת. היא הוקפאה לפי בקשת הממשלה והמעבידים ובהסכמה פעילה של ההסתדרות. לייתר דיוק, המשכורת אמנם הועלתה. פעם אחת ב-4 אחוז ופעם שניה ב-2 אחוז. וזאת בשעה שיוקר החיים של העובד עלה ב-15-20 אחוז. על ידי מאבקים קשים וחריפים הצליחו כמה סקטורים מבין הפגיעים ביותר - נמלים, דואר, השמל אחיות - וגם מבין האחרים - סכנאים, פקידים וכו' - להשיג העלאה נוספת בשכרם. בחום שנחיים ויותר של מאבקים כאלה נישלחים אלה מאיתנו שאכן הצליחו להשיג משהו, חזרה אל נקודת האפס. ואלה שלא השיגו דבר

או שלא נאבקו - נידחקים אל מתחת לנקודת האפס. בעיצומו של גל ההתייקרויות בא פיתוח נוסף של הלירה. התוצאה: אותה משכורת זעומה שווה לפתע עוד פחות, ואילו לבוסים יש תירוץ לפתוח מעגל חדש של העלאת מחירים בשוק הישראלי. ואז אומרת הממשלה בדמותו של פינחס ספיר: אם לא יוקפא השכר נאלץ להעלות את המיסים הקיימים ולהטיל עוד מיסים חדשים.

ברור לגמרי מי הוא הנפגע ומי הוא המרוויח. ברור עד כדי כך, שרבים מאיתנו מתעוררים וקמים בדרכים שונות ובצורות שונות נגד השיטה התובעת את הפיכתנו "כהתנדבות" לבהמות ייצור ושרותים.

ברור שאם ננהג לפי רצונם - אם נשתוק או נשתכנע בצידקת ההכרח לרעוב ולהצטופף בחדרים קטנים מחוסר דיור נאות - אם זאת נעשה, הרי שאפילו לא נידחה להיות עבדים בריאים (שלא לדבר על כך שנהיה בני חורין). חברים, הדבר ברור לגמרי. הם מתכוונים לדפוק אותנו ככל שיוכלו, כדי לא לפגוע ברמת החיים שלהם.

ה"פנתרים השחורים" (למרות מיגרעותיהם של כמה ממנהיגיהם) ועשרות אלפי שובתים (למרות שמאבקייהם היו מבודדים זה מזה) הראו את הדרך. הדרך היא מאבק, מאבק, מאבק!

העימות בין המוני ישראל לבין אדוני ישראל הולך ומתריף בהתמדה מאז מלחמת 67' ולמרות המילחמה. בשבועות האחרונים התחוללו מאבקים גדולים. פועלי רוגוזין באשדוד, פועלי "אמפא" שגרמו לסגירת מיפעליהם והפסיקו באופן זמני את הייצור. עובדי המכס שהתנגשו עם המישטרה בבית דגן. פועלי אוטוקרס הנילחמים על זכותם לעבוד ולהתפרנס. כל השובתים האלמוניים הנאבקים יום יום בדואר, בחברת החשמל, בבתי החולים בשרותי הנקיון, בנמלים ובבתי החרושת - מבטאים את עומק ההתנגדות למישטר העוני והשיעבוד.

כיצד מגיב השלטון לכל זאת?

לאחר הצהרות פומביות המטילות על הפועלים את האחריות למצב "המערער את יסודות קיומנו" נכנסה גולדה למלחמה נגד הפועלים. כבר ראינו אותה השנה במלחמתה נגד העניים, בפרשת הפנתרים השחורים. היא הצטיינה בכך. חוקי חרום, מורשת הכובש הבריטי ששימשו כל השנים לרכי האוללוסיה הערבית, הוכנסו לשימוש נגד הפועלים. משה דיין, שר הבטחון ואיש "רשימת פועלי ישראל", הכריז בישיבת מפלגת הצבודה כי איננו מבין מה כל המבוכה: יש חוקים, ואם פועלים מפירים את החוק - שילכו לבית סוהר, וזהו זה. אך תהיה זו טעות חמורה לחשוב שאוייבי הפועלים בישראל יושבים רק במערך ובהסתדרות. השקרנים הלאומנים של "חרות" ושות' מנסים לנצל את

התמרמרותם של עמלי ישראל למען האינטרסים שלהם, ושואפים להופיע כאלטרנטיבה "עממית" לממשל הקיים. אלה ודומיהם הינם שותפים מלאים במילחמת העשירים נגד המון פועלי ישראל. כל עוד מדובר בהכוונת טענות הפועלים נגד מפא"י או נגד הערבים, מדברים אנשי גח"ל ודומיהם כידידים גדולים של המוני העם. אך כאשר נובע העניין ברווחיהם של המנצלים, הסוחרים הספסרים ואחרים הרוכבים על גבו של הפועל - אז, אז מגלים האדונים מתנועת החרות לאן הם שייכים. הם תומכים, תובעים ומזרזים את צעדיה של הממשלה נגד הפועלים. בצד שפע של פיטפוטסים ריקים על הפיחות ועל מצבם של הזוגות הצעירים, בצד האשמות כנגד ספיר ומדיניותו הכלכלית, מעבירים אנשי גח"ל - יד ביד עם כל הכנסת ובהפלהבות לא פחותה - חוק אנטי פועלי בכנסת אדוני ישראל. כולם: הימין וה"עבודה", דיין ובגין, מסכימים בנקודה זו. את התנגדות הפועלים יש לשבור. יש לפורר את רצונם. להפחיד אותם ולעצור אותם. אסור שתהיה לפועלים דרך למחות ולהתארגן. להיאבק.

זאת היא משמעות החוקים שהתקבלו בכנסת. חוק "בוררות חובה", חוק "סיכסוכי עבודה". החוק נגד שביתות. החוק נגד הפועלים.

הוא עובר. הוא עבר בכנסת. אם יעבור במציאות נהיה שבויים מטעם החוק בעוני במצוקה. לכן אסור לנו לתת לו לעבור. (עלינו לעמוד ולקבוע שהוא לא יעבור, או שעלינו להשלים מראש עם העבודה).

הגנת זכות השביתה היא קיום אחד המאבקים החשובים ביותר בדרכם של כל העניים, כל הפועלים - של ההמונים. יש להתארגן ולהיאבק נגד החוק הפשיסטי. כולנו יחד. כל הפועלים - בני עדות המזרח, אשכנזים וערבים - ולא ניתן לפוליטיקאים בורגנים לבוא ולהפריד בינינו. הם לא יפחידו אותנו ולא יכניעו אותנו.

האויב רוצה לחסל את כלי הנשק של הפועלים - את השביתה. רק תנועה רחבה של שביתות יכולה ללמד את שליטתנו שאנו בני אדם, ובתור שכאלה - מסוגלים וזכאים לשבות.

הלאה הניצול!

יבוסל החוק האנטי פועלי!

תחי השביתה!

בתי הסוהר: העצירים המינהליים

- מאמר שני בסידרה -

הדיקטטורה של הבורגנות - המישטר שהעמנויות הישראלית אוהבת לכנות בשם "דמוקרטיה" - מבוססת על ניצול רוב העם העובד בידי קבוצת מיעוט של בוסים. קבוצה שבידי נציגיה, משרתיה ועושי דברה מצוי למעשה השלטון הפוליטי במדינה.

מי שהיה שר המיסחר והתעשייה, למשל, דאב שרף - נימנה על מועצת המנהלים של הבנק לסחר חוץ. השר לשעבר וחבר הכנסת מטעם גח"ל, יוסף ספיר, נימנה על מועצת המנהלים של בנק איגוד לישראל. שרים, חברי כנסת, פקיד ממשלה, האנשים האחראים על חקיקת החוקים במדינה ועל ביצועם - לכמה מהם יש אינטרס ישיר בריווחי הבוסים. רבים אחרים פועלים למען האינטרס הזה מבלי להיות מודעים לכך.

זוהי הסיבה שהם יזמו את החוק לצינון שבתות, ואת אחיו התאום: החוק לאיסור שבתות. החוקים האלה משרתים אותם.

מצד שני, זוהי גם הסיבה שעל פי החוק הבורגני כל חשוד נחשב לזכאי עד שלא הוכח בבית המישפט ההיפך. משום כך קובע החוק כי אין לאסור אדם אלא על פי פסק דין של שופט ואסור לשוטר לעצור אדם ליותר מ-48 שעות מבלי להביאו לבית מישפט.

כי המישטר הבורגני מבוסס על כך שכוח העבודה - כלומר: האזרחים העובדים - יהיה תופשי לנוע ממקום למקום, לייצר סחורות ולהרוויח כסף כדי שיוכל לקנות אותן, לגלגל הלאה את מעגל הייצור. מעצרו של אדם גורם, בין היתר, להפסקת עבודתו - להקטנת הרווחים. המישטר הבורגני חייב, איפוא, להבטיח שאדם ייעצר ויוצא ממעגל הייצור רק אם פעילותו באמת מסכנת את המישטר, אם היא מפריעה לסדר הזה המאפשר את הניצול.

אבל בספר החוקים הישראלי ישנו פרק הניקרא "תקנות ההגנה (שעת חרום) 1945". בפרק זה, תחת הסעיף מיספר 111, כתוב: "מפקד צבאי רשאי להורות בצו כי יעצר אדם כלשהו באותו מקום מעצר שהמפקד הצבאי ייקוב בצו."

חוק זה קובע במפורש כי מפקד צבאי - ולגבי השטח של מדינת ישראל לפני 67': קצין מישטרה - רשאי לעצור כל אדם לחקופה כמעט בלתי מוגבלת. וזה מבלי להביאו למישפט, מבלי להרשיע אותו בדין, מבלי להוכיח כי עבר על החוק. הוא יכול להיות חף מפשע - ובכל זאת לשבת חודשים ושנים.

זוהי פגיעה חמורה אפילו ביסודות עליהם נשענת הדיקטטורה הבורגנית

עצמה; פגיעה בחופש האזרחי הדרוש לבורגנות כדי שתוכל לנצל בצורה היעילה ביותר את "כוח העבודה" החופשי, כביכול. אבל ישנה סיבה לכך שלמרות כל ניסיונותיהם של חוגים ליברליים ובורגניים-דמוקרטיים ללחוץ על הכנסת שתבטל את "תקנות ההגנה" - לא בוטלה מערכת החוקים הזו. התקנות המקנות לקציני צבא ומישטרה את הזכות להכניס אדם לבית סוהר, להטיל עליו מעצר בית, לרתק אותו לכפרו או לאיזור מגוריו ולהחייב אותו להתייצב מיספר פעמים ביום בתחנת מישטרה - עדיין שרירות וקיימות.

כמה דוגמאות אולי יבהירו את החמונה.

✱ ✱ ✱

✱ לאחר מלחמת יוני נעצר על פי צו מינהלי תושב ערבי מהרובע היהודי בירושלים העתיקה. לאיש שנעצר - גבר כבן 60 - הייתה בבעלותו חנות בתוככי הרובע, ולמרות הלחץ המחמיד מצד ה"וועדה לשיקום הרובע היהודי", סירב למכור את חנותו ולפנותה.

בבית הסוהר נירמז לו כי אם יוותר על רכושו - ישוחרר. אולם הוא התעקש וסירב לחתום. אחרי חודשיים נשבר האיש. הוא חתם על כתב וויתור בו הוא מצהיר שהוא מוכן לפנות את חנותו. כעבור יומיים שוחרר. ✱ עוד לפני מלחמת יוני, בסוף שנות ה-50, ניסתה קבוצה של ערבים ישראלים להתארגן כמיפלגה ערבית סוציאליסטית עצמאית. הם הוציאו עתון בשם "אל ארד" - והשלטונות אסרו את הוצאתו על פי תקנה 94 מאותן תקנות הגנה. עורכיו של "אל ארד" נעצרו והושבו בבית סוהר, על פי תקנה 111.

רבים מתושביה הערביים של ישראל למדו להכיר את בתי הסוהר - מבפנים מבפנים - כשנכלאו, ללא מישפט, לפי צו מעצר מינהלי. אחרי מלחמת יוני עלה מיספרם לעשרות רבות. היום יושבים בבתי הסוהר פחות מ-40 עצירים מינהליים הנחשבים לאזרחי מדינת ישראל. לכמה מהם יש "וותק" של שלוש שנים ויותר.

✱ אחרי מלחמת יוני הופעלו "תקנות ההגנה" נגד תושבי השטחים הכבושים. היום יושבים במעצר מינהלי מאות מתושבי שטחים אלה. הם לא הובאו למישפט מעולם. הם לא נימצאו אשמים בעבירה על איזה שהוא חוק. הם נכלאו בפקודתו של קצין צבא.

המכנה המשותף כמעט לכל האסירים המינהליים הוא חוסר נכונותם להוריד את הראש. בדרך כלל אלו הם אנשים שהביעו את התנגדותם לכיבוש, לשור האדמות של הערבים הפלשתינאים במשך כל שנות "כיבוש הקרקע" על ידי התנועה הציונית ומדינת ישראל. ב-1948, כאשר הוקמה מדינת ישראל, אימצה הכנסת את התקנות

הללו, והפכה אותן לחוקים ישראליים. אבל ב-1946, כאשר הנהגת המוסדות הציוניים ניהלה מאבק נגד הבריטים, מחו המישפטים היהודיים בארץ נגד תקנות אלו. בכנס מחאה של עורכי דין יהודיים, שהתקיים בתל אביב ב-7 בפברואר 1946, אמר יעקב שימשון שפירא - שהיום הוא שר המישפטים בממשלת ישראל:

"אף בגרמניה הנאצית לא היו חוקים כאלה... רק צורת מישטר אחת תיכנס למסיבות אלה - מעמדה של ארץ כבושה... 'תקנות ההגנה' הן הרס יסודות המישפט בארץ."

ואין הסבר יותר טוב מזה שנתן שר המישפטים הישראלי, שב-1946 לחם למען ביטולן של "תקנות ההגנה" ואילו היום הוא נילחם נגד ביטולן של אותן תקנות.

כי "תקנות ההגנה" - שהן, כאמור, פגיעה חמורה ביסודות הדיקטטורה הבורגנית, או בלשון חסד: "הרס יסודות המישפט" - מהוות מכשיר סיבועי והכרחי בתהליך הקולוניאלי של כיבוש ארץ ישראל=פלסטיין על ידי הציונות, ניסול ילידיה, ודיכויים הלאומי של אלה מתושביה הערביים שנשארו בתחום שלטונה.

בתוך בתי הסוהר מגלמים העצירים המינהליים את הבטוי הקיצוני ביותר לדכוי הקולוניאלי המופעל על ידי מדינת ישראל. הסתווה בינם לבין שלטונות בתי הסוהר, הניגוד בינם לבין האסירים ה"פליליים" - הסובלים כמוהם מדכוי שלטונות הכלא - משקפים את מציאות החיים שמחוץ לבית הסוהר: העצירים המינהליים נחשבים בעיני ה"פליליים" ל"בוגדים" ו"אויבי המדינה" - למרות שכליאתם של אותם "עבריינים פליליים" בבית הסוהר מעידה עד כמה הם עצמם עוינים לסדר הקיים ולחוקי המדינה.

האסירים המינהליים מוחזקים בבידוד משאר באסירים. רשמית, אין בינם לבין שאר האסירים שום מגעים. למרות שהם יושבים במעצר ללא מישפט, ומבחינת ההגיון של המשטר צמדא הם נעצרו כדי שלא יוכלו לבצע עבירות כנגד המדינה או כדי למנוע מהם את האפשרות "להסית" אחרים נגד המדינה - הרי תנאי מאסרם חמורים יותר מאלה של ה"פליליים".

אסיר שפוט זוכה לביקור פעם בשבועיים, ולכל אדם מותר לבקרו. אסיר מינהלי זוכה לביקור פעם בחודש - ורק לבני משפחתו הקרובים (הורים, אחים, אשה וילדים) מותר לבקרו. וגם זה: לא יותר משלושה אנשים בביקור אחד. לאסירים שפוטנים ניתן לבלות במיגרש הספורט 5 שעות בשבוע. הם מקבלים

קורסים מקצועיים, לימודים, אפשרות לפתח את תחביביהם (ציור, נגינה ועבודות אמנותיות). לאסירים המינהליים אין אף אחת מהקלות אלה. יוצא הדופן היחיד הוא כלא שטה, שבו - בתקופה מסוימת - איפשרו לאסירים המינהליים לצאת למיגרש הספורט.

האסירים השפוטים יוצאים לעבודה. העצירים המינהליים כלואים במשך רוב הזמן בתאיהם. בכלא רמלה, למשל, היו כלואים 17 שעות ביממה. זכות היחידה שיש לעצירים המינהליים זו הזכות להסתובב בבגדים אזרחיים ולא במדי הכלא.

וכל זה בשעה שמבחינת החוק הם נחשבים במפורש לחפים מכל פשע. הדכוי ושטיפת המוח המופעלים על כלל האסירים, דוחפים את ה"פליליים" - בעיקר את הרוב היהודי שבהם אבל גם את המיעוט הערבי - להפגין נאמנות למדינה. להוכיח שלמרות שהם פעלו בניגוד לחוקי המדינה, עדיין הם נאמנים לסדר החברתי הזה ש"תקנות ההגנה" הן חלק ממנו.

רוב המשכילים מבין העצירים המינהליים - שלחלקם הגדול השקפת עולם בורגנית-דמוקרטית או "סוציאליסטית לאומית", אבל בדרך כלל לא קומוניסטית מהפכנית - רואים באסירים ה"פליליים" עבריינים ממש. לגביהם ה"פליליים" הם אנשים שפגעו בחוקים הדמוקרטיים ושנשפטו ונכלאו פחות או יותר בהתאם לאותה דמוקרטיה שבשמה לחמו הם נגד הדכוי הקולוניאלי. לאלה מצטרף גורם נוסף: הרקע המעמדי השונה של השכבות מהן באים ה"פליליים" וה"מינהליים".

את המנהיגות החברתית של "שיכבת" העצירים המינהליים, מהווים בני האינטליגנציה הבורגנית והזעיר-בורגנית הפלשתינאית. בדרך כלל הם בעלי השכלה רחבה ובעלי נסיון פוליטי מסוים. כמה מהם עדיין לא השתחררו מריגשי עליונות אינטלקטואליים כלפי "הפושעים נעדרים ההשכלה". הם מביטים מלמעלה על האסירים ה"פליליים" - שהרקע המעמדי שלהם הוא בדרך כלל התת-פרולטריון של שכונות העוני והגיטאות למיניהם - השייכים והמזהים את עצמם עם מנגנון המדינה המדכא את הפלשתינאים.

גם לאותם "מינהליים" שנעצרו על רקע תכונות פוליטיות - כמו כמה מבניו של השבט הבידואי אבו-רביע שהסתכסכו עם שבט שכן המוכר כמשתף פעולה - יש ראייה כוללת יותר של המציאות החברתית. זוהי תוצאה ישירה של הדכוי הקולוניאלי הכלכלי והפוליטי בו הם נתונים. כל הגורמים הללו מהווים קרקע נוחה מאוד להגשמת מדיניות שלטונית בתי הסוהר. אלה שואפים לתעל את עוינות ה"פליליים" לעבר ה"מינהליים".

וה"ביסהונוניים" - במקום שבהיה מופנית לעבר הנהלת בתי הסוהר או נגד מנגנון המדינה כולו. הם גם מנסים למנוע מהעצירים המינהליים לראות באסירים ה"פלייליים" את בני בריתם הפוטנציאליים.

אולם החלוקה הזו - המשרתת ביעילות כה רבה את השלטון, בבית הסוהר ומחוצה לו - מכסה על הסתירה היסודית האמיתית בתוך בית הסוהר: הסתירה בין שלטונות בתי הסוהר, ההנהלה והסוהרים לבין האסירים כולם - ה"מינהליים" ה"פלייליים" או ה"ביסהונוניים", היהודים או הערבים - שמציאותם בכלא מוכיחה את הניגוד שבינם לבין הסדר החברתי הקיים, באיזה שהוא מישור שלו.

לגבינו, קומוניסטים מהפכנים, הרי החתירה למאבק משותף בתוך בתי הסוהר, והמאבק לשיחרור כל האסירים - מבחץ, הם הערובה לשילובה של "שיכבת" האסירים כולה במאבק למען הפיכתו של הסדר החברתי הקיים.

ה מהפכה בדרום ערב

ראיון עם דובר החזית העממית לשיחרור המיפרץ הערבי הכבוש.

המאבק בדרום ערב הולך ומתפתח בהתמדה מאז כבשו אנשי ה-FLN (החזית לשיחרור לאומי) את השלטון בדרום תימן, והקימו בסיס עורפי להתפתחות המהפכה במיפרץ.

ראיון זה ניתן על ידי דובר רישמי של החזית העממית לשיחרור המיפרץ הערבי הכבוש לעתון "אפריקאסיה" היוצא לאור בפריס, לפני למעלה משנה (15 במאי 1970) - אך תוקפו עדיין לא פג.

לאור חוסר הידיעה העצום בקרב הציבור במיזרח התיכון על המהפכה בדרום ערב, אנו מביאים כאן את הקטעים העיקריים של ראיון זה.

שאלה: מסך השקט מסביב לשאלת דופר הולך ומיתפורר והעתונות העולמית, ובעיקר הבריטית, החלה לאתרוגה להעלות את הנושא. האם יש תוקף להנחה שנחונותיה האחרונות של החזית העממית הם שגרמו לכך?

■ נכון. אנו שולטים כרגע על 90 אחוז משיטחה של דופר. כמה ערים באיזור החוף כבר שוחררו, ואילו הבירה, סאללה, מתרופנת בהדרגה מתושביה - בעיקר הצעירים. בחורים ובחורות עוזבים את סאללה דרך היס, כי העיר מוקפת צדרות תיל מפחד מפני "המגיפה המהפכנית המדבקת". צעירים אלה שוהים לעתים עשר או חמש עשרה שעות כדי להגיע אלינו. מצד שני, הבסיס הבריטי של סאללה

מופגז בעקביות על ידי כוחותינו המזוינים. כרגע המצב הוא כזה שהשלטונות הבריטיים - שטענו קודם לכן כי אין מהפכה בדופר - נאלצו להודות, במאוס השנה, שהם סלחו תיגבורת לסאללה כדי לסייע לצבא הקולוניאלי המותקף על ידי אנשי הגרילה.

שאלה: המהפכה בדופר היא הרדיקלית ביותר מכל אלו שהתחוללו עד עתה בחצי האי הערבי, אם נתייחס לזו של צפון תימן ב-1962, ולזו של דרום תימן ב-1963. בנוסף לעובדה שהיא נהנית מנסיון השנים האחרונות, האם הסיבה איננה גם בכך שהמהפכה בדופר הצליחה לחסל את המיבנה החברתי הקודם? - והכוונה היא למיבנה ה"שיבטי" או למעמד הנחות של האיש - דבר שהמישטר הרפובליקני בצפון תימן נמנע מלסנוותו.

למעשה, אכן חוסל המיבנה השיבטי. אבל בדופר לא היה לו יסוד כלכלי אמיתי, משום שזו הייתה חברת רועים ונוודים. עתה מנסה החזית ליישב את האוכלוסיה ולקשור אותה לקרקע. נסיון זה נעשה בעיקר באיזור המערבי, הגובל עם דרום תימן - איזור העתיד להיפך למאגר ולבסיס הכלכלי של המהפכה. החזית גם עשתה הכל כדי לשחרר את הנשים, שהפגינו צמאון רב לחופש. אחדות מהן היו לא פעם יותר נילהבות מהגברים - בתחום ביעור הבערות, כמו בשטה החינוך הפולטי. הנשים משתתפות באופן פעיל במאבק המזויין, ולאחרונה סיימה עוד בריגדה של נשים את אימוניה.

מינהגינו הקודמים הקלו עלינו קצת בענין זה. כי בדופר הלכה האשה בלי רעלה כבר לפני המהפכה. היא נהנתה מעצמאות כלכלית מסויימת, מתוך כך שלכל אחת היו בבעלות האישית כמה ראשי בקר או צאן - והרי המיבנה הוא אמצעי הייצור היחיד אצלנו. בדופר לא הייתה קיימת הפרדה חמורה בין המינים, כפי שקיימת בארצות ערב האחרות. כעת אנו עושים מאמצים כדי לחנך קאדר של נשים שיהיו מסובלות לחפוס את תפקידי ההנהגה. זוהי לגבינו בעייה יסודית. אי אפשר להתיימר לנהל מלחמה עממית ממושכת אם לא מגייסים את החצי השני של החברה, אם לא משחררים את מירצו היוצר.

שאלה: דופר בכל זאת איננה הכל. בשאר חלקי המפרץ עדיין קיימים גם המיבנה השיבטי וגם ההפרדה בין המינים. מהן חכניות החזית להגשמת המהפכה בשאר חלקי המפרץ?

לגבינו דופר היא רק חלק קטן ביותר מתוך השטה שעלינו לשחרר. ואנו מתכוונים לארצות המפרץ הערבי - המהוות יחידה הסטורית, גיאוגרפית ואנושית אחת. נכון. באיזורים אחרים של המפרץ עדיין מושרשים היחסים הפיאודליים. נכון גם שמציאותו של הנפש משנה במיקצת את נחוני הבעייה: אך תהיה זו טעות.

להאמין שאוכלוסיית נסיכויות המיפרץ "מתברגנת". רק מיעוט קטן נהנה מריווחי העל העצומים של החברות הזרות. הפירורים שמחלק האימפריאליזם לסוכניו המקומיים אינם מתחלקים בין המוני האוכלוסייה. יתר על כן: יום יום מתמודדת האוכלוסיה עם הנוכחות הפיזית של קולוניאליזם גלוי. העם במיפרץ יודע בהכרה ברורה שהמונופולים הזרים וסוכניהם המקומיים הם האחראים לבורות, לעוני ולמצב העלוב של האזור. להמונים נמאס כבר לשמוע מלים יפות על מאבקים ליברליים ומיקצועיים, שלא הביאו אף פעם לשום דבר, פרט לכשלונות. כך שהשימוש במאבק המזויין יוכל להבליט את הסתירה בין האינטרסים העממיים לבין האינטרסים האימפריאליסטיים, וימשוך אלינו את ההמונים. "מעגל הקסמים" של הדכוי לא יוכל אלא לעודד את גיוסם של המונים נוספים אל תוך המאבק, ותפקידינו עוד יוקל בשל נוכחותם של מהגרים רבים מעומץ בנסיכויות המיפרץ.

שאלה: מהי עמדתכם לגבי הפדרציה של נסיכויות המיפרץ?

■ הפדרציה איננה אלא פדרציה של בובות - שכירי המונופולים הבריטים והאמריקאים של הנפט. זוהי הסוואה פוליטית שנועדה להבטיח תחליף לבסיסים הבריטיים במיפרץ. כלומר: האימפריאליזם מנסה להגן על האינטרסים של המונופולים במסווה של פטריוטיזם. מזימת השתיקה שאפפה את המהפכה בדופר הייתה חלק מהנסיון לחזק את הפדרציה של הנסיכויות, כנגד התפשטות המאבק המזויין על פני כל המיפרץ.

שאלה: מהו תפקידה של ערב הסעודית במיפרץ?

■ לערב הסעודית תפקיד של שוטר פוליטי. היא מוכנה להתערב בחצי האי באופן צבאי כדי לתמוך בכוחות ריאקציוניים. ההתקפה האחרונה על הרפובליקה העממית של דרום תימן משקפת היטב את הקו הזה. כי דרום תימן היא הבסיס העורפי של כל הכוחות המהפכניים בחצי האי - ובפרט במיפרץ הערבי הכבוש. בנוסף לתמיכתה בפדרציה של הנסיכויות, סעודיה גם מסייעת לסוכני האימפריאליזם בנסיכויות של עומן - כדי להקים שם יצירה מדינית נוספת שתחליט את הפדרציה. במיקרה כזה תהיה דופר מכותרת לגמרי ויקום מחסום בפני התפשטות הגרילה עד לאזורי הנפט. תשובתנו למצב זה היא הרחבת מלחמת העם.

שאלה: בחריין איננה חלק בפדרציה של הנסיכויות. כיצד אתם

מפבירים זאת?

■ האימפריאליזם מנסה בדוע לבצע אינטרסגיה כפולה. תוך כדי הברה ברמת התודעה של ההמונים בבחריין וסירובם להיצטרף לפדרציה של הנסיכויות, מסיף האימפריאליזם בבחריין לבניית חברה "מודרנית" ולרפורמות. מצד שני

הוא דוחף את השט הפרסי לתבוע את בחריין, כדי לזרוק את ההמונים לתוך זרועות שליטיהם, "המגינים על ערביותו של המיפרץ". האימפריאליזם כבר איפשר לשט להתערב בבחריין, ונציג של האו"ם נישלה לשם כדי לברר אם האוכלוסייה רוצה להיספח לאירן.

הבעיה של בחריין קרובה מאוד לבעיית פלסטין. גורמת לכך ההגירה האירנית לבחריין, הזוכה לעידוד מצד האימפריאליזם המקומי. המזימה נגד בחריין נועדה לחלק את חצי האי - כשם שכעבר חילקו את פלסטין - וליצור שם, בחסות האו"ם ובדומה למצב בקפריסין, תחום ערבי ותחום איראני. מגמה זו נוגדת את האינטרס של ההמונים המדוכאים - הערבים והפרסים כאחד.

שאלה: האירגונים הלאומנים מדברים על סכנה המרחפת על ערביותו של המיפרץ מצד אירן. מהי עמדת חזית השיתרון לגבי ההגירה האירנית, המאפשרת לשט להתערב בענייני המיפרץ?

■ עמדתנו מבוססת על האינטרנציונליזם הפרולטרני. באותו זמן שאנו מתנגדים לכוונת הסיפוח של השט לגבי המיפרץ - שהוא איזור ערבי - אנו חושבים כי עלינו לשתף במאבקנו את ההמונים האיראנים. אנו מנסים לקשור קשרים עם אירגונים מהפכניים הקיימים בין המהגרים האירנים. קשרים אלה עדיין אינם הדוקים, אך אנו שואפים לפתח אותם, כדי להסביר להמונים האירנים את האינטרס במאבק משותף.

שאלה: מהו הניתוח של החזית לגבי היחס הדיאלקטי הקושר את המהפכה הפלשתינאית למהפכה במיפרץ?

■ ברור שיש השפעה הדדית בין האיזורים השונים של המולדת הערבית באופן כללי. לגבי המהפכה הפלשתינאית והמהפכה במיפרץ יש קשר מיוחד. יש חזית אחת של מאבק ויש חזית שניה - במיפרץ. כי כאן מרוכזים המנופולים של הנפט, שריווחיהם מדינים את המדינה הציונית. ברור שכל מכה הפוגעת בחברות הנפט, היא מכה למדינת ישראל.

שאלה: שאלה: מהם קשריכם עם האירגונים השונים בתנועת ההתנגדות

הפלשתינאית?

■ באופן אירגוני אנחנו קשורים עם החזית העממית הדמוקרטית לשיחרור פלסטין, כי יש לנו ניתוח ופרוגרמה משותפים. אך קשר הדוק זה עם החזית הדמוקרטית, לא ימנע מאיתנו להחקר אל כל האירגונים האחרים של תנועת ההתנגדות הפלשתינאית.

שאלה: מהן הארצות הערביות העוזרות לכם או המכירות בכס?

■ דרום תימן היא הארץ הערבית הראשונה, ולמעשה היחידה, שעוזרת לנו

באופן חומרי. מאז הקמתה ראתה הרפובליקה העממית של דרום תימן את עצמה כבסיס עורפי של המהפכה בדופר. למרות שהיא ניהלת בקשרים כלכליים רבים, היא עוזרת לנו בנשק, בתחמושת, במזון ובתרופות. היא מספלת בפצועים שלנו וקולטת את הפליטים הבורחים מהטרור הבריטי. רדיו עדן היא תחנת השידור הערבית היחידה המדווחת באופן יומיומי על פעולותינו הצבאיות. התמיכה הזו היא ממשלתית ועממית כאחד.

לעומת זאת היחסים בינינו לבין המישטר בצפון תימן הם גרועים מאוד. כי למרות שהוא רפובליקאי, הוא קשור לערב הסעודית. סוריה תומכת בנו תמיכה מוסרית בעתונות שלה. (הערה: הדברים נכתבו במאי 1970 - מערכת מאבק.) הרפובליקה הערבית המאוחדת ועירק מכירות בפדרציה של נסיכויות הנפט, אבל אנו לא מתייאשים מלהבהיר להם שהפדרציה הזו איננה אלא מכשיר בידי חברות הנפט הבריטיות והאמריקאיות. התפתחות המאבק המזויין בעומן ובנסיכויות המפרץ הערבי, חשפיע על הגורמים המתקדמים בכל העולם הערבי. ההמונים בעירק, למשל, יצאו לרחובות כדי להפגין את תמיכתם במהפכה במפרץ, כמו שההמונים הלבנונים יצאו לרחובות כדי להפגין את תמיכתם בפדאיון. (ראה הערה קודמת - מערכת מאבק.)

הממשלות הקיימות תצטרכנה לבחור בין דכוי הכוחות המתקדמים בארצותיהם לבין תמיכה במהפכה שלנו. במובן זה אפשר לומר שהמידת התיכון עשוי לעבור "וויאטנמיזציה" על ידי התלקחות המאבק בשתי חזיתות בעת ובעונה אחת: חזית המפרץ וחזית פלסטין.

שאלה: מהן הארצות או תנועות השיחרור הלאומי העוזרות לכם או

המכירות בכס?

■ כשם שהמהפכה במפרץ היא חלק של המהפכה הערבית, היא מהווה גם חלק של המהפכה העולמית. זאת אומרת שיש לנו קשרים עם המחנה הסוציאליסטי ועם התנועות לשיחרור לאומי באסיה, אפריקה ואמריקה הלטינית, וכמו כן עם המפלגות המיתקדמות בארצות הקפיטליסטיות. אנחנו עדיין רק בתחילת הדרך, ועסוקים מאוד במאבק בדופר.

סין עוזרת לנו הרבה בנשק ובתחמושת מאז 1967. ברית המועצות התחילה לעזור לנו ב-1969, ועושה מאמצים להגיע עימנו לידי הבנה. קובה הייתה אחת בארצות הראשונות שדיברה עלינו בעתונות שלה. אנחנו גם נהנים מתמיכה מוסרית של צפון קוריאה. אנו קיבלנו על עצמינו להעמיק את הקשרים שלנו עם תנועות השיחרור הלאומי באפריקה - יש לנו קשרים מצויינים עם זאת של אריתריאה, למשל. אך במישור הזה יש לנו עדיין הרבה מה לעשות.

שאלה: מהי תפיסתכם לגבי האיחוד הערבי?

■ אנו פועלים למען האיחוד הזה, אך אנו נותנים לו תוכן סוציאליסטי. זה צריך להיות איחוד ההמונים העניים, ולא איחוד סוכני האימפריאליזם.

שאלה: האם נכון, כפי שטענו מספר עתונאים, אירופיים שחזרו

מדופר, שמוחמד אחמד הוא ה"מספר אחד" בחזית?

■ אין לנו בחזית "מספר אחד". הנהגתנו היא קולקטיבית. זה מונע

שהמיסגים של "מספר אחד" או "מספר שניים" יושמו כטעויות של החזית כולה.

זה גם מפתח את הוש האחריות ותורם לחיסלו השאפתנות האופורטוניסטית.

ש שאלה: מהי האסטרטגיה שלכם בתחום הנפט?

■ אנו נחו מוכנים להסתדר בלי נפט. אם הנפט יהפך למיכשול עיקרי

להתפשטות המאבק המהפכני, אנחנו נפוצץ את בארות הנפט - אפילו אם בכדי

לשקם אותם אחר כך מחדש. הנפט איננו מהווה היום עושר לאומי. הוא רק מחזק

את מדכאינו.

המאבק יהיה קשה. המיפרץ הוא מרכז העצבים של האינטרסים הכלכליים של

האימפריאליזם, והוא לא יותר בקלות. המזרח התיכון יהיה-בלי ספק

הזיטנס של השנים הבאות, ושדה מערכה להתמודדויות אלימות. החשיבות של

האינטרסים המעורבים היא כזאת, שאין אנו מוציאים מכלל אפשרות התערבות

אמריקאית ישירה. מאפשרות זו נובע ההכרח לביים את ההמונים למען מלחמה

עממית ארוכת טווח.

ארצות הברית: מרד הכושים

- מאמר ראשון בסידרה -

עד לפני כמה עשרות שנים הייתה ארצות הברית של אמריקה אומה לבנה.

כך היא ראתה את עצמה. כך ראה אותה העולם.

נכון. פעם היו שם "אינדיאנים", אבל הם "נעלמו". ההסטוריונים טענו

שהם היגרו דרומה, לעבר אמריקה המרכזית. הסרטים האמריקאיים, לעומת זאת,

הראו אותם כשהם "מתקיפים" בלי הרף את שיירות המתיישבים הלבנים, גונבים

את סוסיהם ובקרים ואונסים את נשותיהם.

האמת היא כי בסוף המאה ה-19 לא נותר על פני כל שטחי ארה"ב אלא

מיעוט קטן של "אמריקאים" מקוריים. הסוד העלוב של "העלם" טמון בתהליך

ממושך של כיבוש והשמדה, אשר בוצע במשך מאות שנים של השתלטות אירופאית

על יבשת שלמה.

המתיישבים האנגלים וההולנדים שכבשו את אמריקה, היו צריכים למצוא תחליף לעבודת הילידים, שמיספרם הלך וקטן. הם חיקו את המתיישבים הספרדים והפורטוגזים במרכז ובדרום אמריקה: הם ייבאו עבדים אפריקאים. ליתר דיוק: סוחרים אירופאיים חספו אפריקאים באפריקה ומכרו אותם כעבדים לבעלי מטעים באמריקה. במשך 300 שנה התנהל המיסחר התל-יבשתי הזה: אניות הסוחר הביאו לאפריקה סחורות אירופאיות, לקחו משם עבדים לתופי אמריקה, ומן ה"עולם החדש" הובילו אותן אניות כותנה, טבק, קפה וסוכר חזרה לאירופה. כך גדלה וקמה הבורגנות במערב אירופה.

מאה מיליון (מאה מיליון!) אפריקאים איבדו את חיהם בדרך הדמים הזו. ארבעים מיליון הגיעו לאמריקה בחיים, ופוזרו על פני כל היבשת. האפריקאים שהיו תחת עול העבדות האמריקאית היו עבדים ממש. עבדים שאפשר היה לקנות אותם ולמכור אותם - כמו תרנגולות או סוסים. הם היו תמיד תשושים מעבודה. הם קיבלו מכות. תרבויותיהם האפריקאיות חוסלו. דתותיהם הוצאו אל מחוץ לחוק. שפותיהם נשכחו. זהותם האנושית לא הוכרה כלל. לא הייתה להם מישפחה. לא היה להם שם (פרט לשם "אדונייהם"), לא ילדים (שאותם אפשר היה למכור בניפרד) ולא תיקוה - אלא זו של חיים בעולם שמעבר לחיים. העבד האפריקאי באמריקה היה נתון לשיטת דכוי הקיצונית ביותר שאי פעם הומצאה על ידי האדם.

בשעה שהבורגנות העולה של אירופה שימשה השראה לסופרים ולפילוסופים שדיברו על הומאניות ועל תרבות נוצרית; על חופש הפרט, על מוסר ועל הגיון - נבנתה האימפריה שלה על יסודות מיפלותיים יותר מאלו של רומא. בהשוואה עם שלטון הטרור הלבן באפריקה ובאמריקה, נראה אפילו הנציזם כתופעה נורמלית מובנת ביותר.

כך היה הקפיטליזם המודרני כרוך, מלכתחילה, בגזענות.

★ ★ ★

במאה ה-18, כאשר התמרדו ניכדי הבנים של המתיישבים ה"אמריקאיים" נגד המנגנון הביורוקרטי והצבאי שהותק על ידי האצולה הבריטית הרחוקה - הם עשו זאת בשם החופש, השוויון ו"הזכות לאושר". "אנו מחזיקים באמינות אלו כמובנות מאליהן", הם כתבו. "שכל בני האדם נולדו שווים...". רבים משוחרי החרות האלו היו, דרך אגב, בעלי מטעים והיו להם אלפי עבדים כושים. מלחמת העצמאות של 1776, אותה מכנים האמריקאים בשם "המהפכה האמריקאית" - אחת המהפכות ה"בורגניות" הראשונות בהסטוריה - הייתה מהפכת המתיישבים הנשענת על עבדות ועל גזענות. אפילו הנצרות, שנכפתה בכוח על

השבויים האפריקאיים, הייתה בזעזוע: אדם שחור לא דרך בכנסיותיהם הלבנות. כי אדם שחור לא נחשב אצלם לאדם. כשהם צעקו "כל בני האדם..." - הם התכוונו לכל הלבנים.

בצפון ארצות הברית - שם לא היו עבדים אלא איכרות "חופשיות" של מחיישבים אירופאיים - התפתח בינתיים מעמד של קפיטליסטים מודרניים. התפתחות זו הייתה תוצאה של המחפכה התעשייתית במערב אירופה, שסיפקה גם את הכלים למהפכה בתעשיית היד, וגם את המשבר החברתי שגרם להגירה המונית של אירופאים עניים לעבר הקולוניות. התפתחות זו הייתה גם תוצאה של ההתפשטות המיסחרית של כלכלת הצפון. כך, בסביבות שנות ה-60 של המאה ה-19, ביקש מעמד זה לשבור את שיטת העבדות, אשר הבטיחה את עצמאותו הכלכלית של הדרום. אותו מעמד שאף להתחיל את חוקי השוק הקפיטליסטי על כל שיטחי ארצות הברית, ולתפוס את השלטון מידי בעלי המטעים ובעלי העבדים בדרום. פרצה מלחמת האזרחים - ואחת מתוצאותיה היה שחרור העבדים האפריקאיים. אבל עבד ללא אדון עדיין איבדו אדם חופשי. העבדים לשעבר היו חסרי כל, פרט למורשת העבדות. הם היו חייבים לחיות "עם" (כלומר: על יד) אדוניהם לשעבר, כשכל דבר - שיטות הייצור החדשות, הכלים, הצורך בחינוך כללי ומקצועי, מבנה קניין הקרקע, המונופול הלבן על המיסחר, ההון והתעסוקה - הכל תרם להחייאת העבדות הישנה, במיסגרת מישפטית שונה במיקצת. בארצות הברית שלאחר מלחמת האזרחים לא היה צורך בעבודת העבדים. הדבר אותו ביקשה הבורגנות האמריקאית היה עבודה פרולטרית: עבודה זולה, נידת, כדושניתגת תמיד להחלפה, ומעל לכל - עבודה שכירה. עבודה שלא רק תיצור סחורות, אלא גם כסף ושוק. הקפיטליזם האמריקאי לא היה צריך עבדים. יותר מזה: הוא לא הידדק לכושים בכלל. כי עיקר מעמד הפועלים האמריקאי החדש היה לבן, והיה מורכב ממהגרים אירופאיים ובניהם של מחיישבים נחשלים. הכושים שהיגרו במליונים מהדרום החקלאי הרחק אל הצפון התעשייתי, מצאו את עצמם בתחתית מעמד הפועלים האמריקאי: אחרונים במציאת עבודה וראשונים להיות מפורטים; על הגבול הנייד בין פועל לבין לומפן. חופשיים, אך חסרי אונים ופגיעים עוד יותר מעבדים. פועלים בתעשייה. אריסים בתקלאות. משרתים בכל מקום. מרוכזים בכל מקום בגיטאות ובמישכנות עוני. באותם גיטאות נולדה והתגבשה האומה האפרו-אמריקאית החדשה.

מאבק השיחרור של האפרו-אמריקאים נתחיל עם מרידות העבדים הראשונות במאה ה-18, ונמשך לאורך כל תקופת העבדות. במהלך מאבק זה נבנה והתגבש

ארגון המוני ומחתרתי להברחת עבדים לצפון ולקנדה - ארגון הרכבת התחתית - בהנהגתו של פרדריק גודלאס. אך לאחר ה"אמנסיפציה", התפורר ליכודם הפוליטי של האנשים שהיו מאוחדים על ידי גורלם המשותף בתור עבדים. ה"עלית" הכושית קיבלה אז על עצמה את תפקיד ההנהגה. במשך זמן רב נקראה "עלית" זו - כמרים, מסיפים, קברנים, אנשי מקצועות חופשיים, אקדמאים ואמנים - בין השאיפה החולנית להפוך לחלק בלתי נפרד של הבורגנות האמריקאית, לבין הפתוי להפוך ל"בורגנות שתורה" חדשה. אמנם לא עלה בידה להגשים אף אחת משתי אלטרנטיבות אלו, אך הפולמוס בין הסידי שחי התפיסות המתייש את הברירה אותה הציגו לעצמם - הבהירה בין התבוללות בורגנית לבין לאומנות בורגנית. פולמוס זה נישאר נחלת ה"עלית" בלבד, כי המוני השחורים באותה עת המשיכו לרעוב ולסבול יום יום מניצול, השפלה וטרור.

כניסתם של האפרו-אמריקאים לתוך החברה התעשייתית אחרי מלחמת העולם הראשונה, הניבה את פירותיה המרים: המלחמה פתחה בפעם הראשונה את שערי הייצור התעשייתי, לא רק בפני הפועלים הכושים של הערים ובפני מהגרים מהדרום הכפרי, אלא גם בפני פורטו-ריקנים ומהגרים מקובה, האיטי וג'מאיקה. אך כאשר חזרו החיילים הלבנים הבייתה, הושלכו כל השחורים האלה אל הרחוב. על רקע זה התפתחה בשנות ה-20 תנועה לאומנית גדולה שתכליתה הייתה "להחדיר" את הכושים לאפריקה. התנועה הזאת - "תנועת החזרה לאפריקה" - צייחה בורגנית ולאומנית באידאולוגיה שלה. למרות זאת, בגלל הרוח הלוחמת ששררה בה, היא דיברה אל לב המוני השחורים יותר מכל תנועה שנולדה אי פעם בעקבות יוזמת ה"עלית" הכושית. היא השפיעה עד כדי כך, שהאימפריאליסטים הבריטיים והאמריקאים חששו מפני קריאות התנועה לסולידאריות גזעית בינלאומית. מנהיגה של התנועה, מרקוס גרביי, שהיגר לארצות הברית מג'מאיקה הובלה לאנגליה ושם מת בעוני ובבדידות.

התנועה הקומוניסטית האמריקאית היא אשר הצליחה, בחקופת השפל של שנות ה-30, לארגן לראשונה את מעמד הפועלים השחור. אבל בגלל האופורטוניזם של המפלגה, הגזענות החצי-מודעת של חבריה הלבנים והווייתורים העצומים של המפלגה למשפטים הקדומים וליתרון הזכויות של הפועל הלבן, נהרס הפוטנציאל של המפלגה הקומוניסטית בין המוני השחורים בארצות הברית.

וכאשר נכנסו ארה"ב ובריה"מ למלחמת העולם השנייה, ונשהתברר שהגזענים האמריקאיים נערכים בצד ה"טוב" של המלחמה, ראתה המפלגה הקומוניסטית בארה"ב את הברית שלה עם מנצלי הפרולטריון האמריקאי כתפקיד הסטורי. תפנית זו סימנה את אובדן ההשפעה של המפלגה הקומוניסטית האמריקאית על המוני

הכרטיס - השפעה שאותה היא מקולם לא רכשה מחדש.

כינוחיים השתנה במהרה המבנה החברתי של הקהילה האפרו-אמריקאית. בתום מלחמת העולם השנייה היו מרבית השחורים עירוניים - ורבים מהם עירוניים מזה כמה דורות. כוח העבודה השחור כבר כבש אז ענפים שלמים של התעשייה והשירותים, וחדר כמעט לכל סקטור של הייצור. ליד ה"עליה" הישנה התפתחה דעיר-בורגנות כושית. בורגנות שתורה חדשה, בנויה על ניצול פנימי של הגזר, ראתה את אור היום.

למרות זאת נשארו השחורים בקבוצה המדוכאת והנחשת ביותר באמריקה. ניצול יתר היה החוק לגביהם בכל מקום. הפלייה בדעות (לאומנות לבנה) הייתה כתובה בחוק בכל מדינות העבדות לשעבר. חייו של אדם שחור עדיין לא היו שווים - וגם לא בבית המשפט. היו אלה הייתה של ארנבת בונרג האסורה לצייד. מיליוני שחורים היו לומפנפרולטריון עצום שלא זכה אפילו לפירושים מהניצול האימפריאליסטי האמריקאי. התנכלות ישירה לחייהם בכל מקום באה כגסיון למנוע את עלייתם החברתית. או, בלשון הגזענים הגלויים של מדינות הדרום: "להראות להם את מקומם."

כך פוצו לאחר המלחמה מהומות דמים בדיטרויט (1948), בניו-יורק ובערים אחרות. היו אלה הסממנים הראשונים של התקוממות המוני השחורים המדוכאים.

המרד המאורגן התחיל ב-1954, עם תנועת הזכויות האזרחיות, שכיננה אתה מאבקה נגד ההפלייה החוקית בחיים החברתיים בדרום. למרות שהייתה תחת הנהגת הדעיר-בורגנות והבורגנות הכושית, ולמרות קשריה עם סקטורים של הבורגנות הלבנה, השפעה תנועה זו את עומק התנגדותה של החברה האמריקאית לרעיון השוויון המעשי והאפשרות לחיים משותפים של לבנים ושחורים. אך ה"אינטגרליסטים" - שוחרי ההשתלבות - הבורגנים, כמו הלאומנים הבורגנים, לא היו מסוגלים להגשים אף אחד מחלומותיהם הבורגניים. בעיות המוני העניים השחורים לא נפתרו. האמת היא שאיש אפילו לא ניסה לפתור אותן.

אז קם דור חדש שהבין את ליקח ההסטוריה שלו. דור שהשתחרר - במידה רבה בעזרת ההישגים האינטלקטואליים של כמה חלוצים בודדים מהדור הישן - מתיסכולי נחיתות, מהאמונה התמימה בכוח הרופרמות והרצון הטוב ומהמנהיגות של ה"עליה" הכושית.

ב-1954, מאה שנה אחרי ה"אמנסיפציה", פתחו מהומות המוניות ואלימות את המלחמה בין המוני האפרו-אמריקאים המנוצלים לבין הקפיטליזם האמריקאי. ב-1965 נירצח בניו-יורק מאלקולם "א", המנהיג המהפכני הכושי

הראשון, בשעה שהסיף להקמת ארגון פוליטי מהפכני ולהגנה עצמית מזויינת. אבל הרצח הפוליטי הזה - שלא היה הראשון ובוודאי שלא האחרון - לא יכול היה לעצור את התהליך ההסטורי. מותו של מאלקולם "א" רק סימל את סיום הפרה-הסטוריה של מרד הכושים ופתח את תקופת המהפכות השחורה. מרד הכושים שהוליד את התנועה המהפכנית הראשונה בקרב ההמונים המנוצלים ביותר בהסטוריה המודרנית של צפון אמריקה, מהווה את אחד הכוחות החשובים ביותר לחיסול האימפריאליזם האמריקאי, וכמו כן מקור יקר ביותר של לקחים ונסיונות לגבי המהפכנים ומעמד הפועלים בכל מקום.

מאה שנה לקומונה הפריסאית

השנה מציינים המוני פועלים מהפכנים ואלה המיזדהים איתם - בכל רחבי העולם - את שנת המאה לתקומתה ונפילתה של הקומונה הפריסאית - המהפכה הסוציאליסטית הראשונה בהסטוריה האנושית. שלטון עממי שעמד בהתקפה אלימה של הבורגנות במשך חודשיים, ולבסוף ניטבחה בדם. הרקע לתקומתה של הקומונה הפריסאית הוא מאבקה של הבורגנות הצרפתית לחיסול המיסטר המלוכני ולכיבוש השלטון. ב-1848, כ-20 שנה לפני תקומת הקומונה, התגבשו כוחות בקרב הבורגנות שרצו לבטל את המלוכה כדי להשיג שלטון ישיר ועצמאי יותר על כוחותיה הכלכליים והפוליטיים של המדינה. לשם כך פנו כוחות אלה אל העם כדי לקבל את תמיכתו, על ידי ההבטחה שניצחון הבורגנות יעניק לו חופש ושיוויון זכויות. ברית זו בין שני כוחות אויבים במהותם - הבורגנות המנצלת והפועלים המנוצלים - כשהבורגנות משמשת כמנהיגה ואילו הפועלים עולים על הבריקדות, הצליחה להפיל את המלוכה בפברואר 1848. לא עבר זמן רב והסתירות בין שני המעמדות השותפים פרצו החוצה: השלטון ושלטון החדש סרב לקיים את הבטחותיו לשוני' התנאים הסוציאליים. הפועלים ובעלי המלאכה הדעירים בפאריס ראו אז שהרפובליקה החדשה שלמענה נלחמו היא מדינת עשירים, שהחופש הרפובליקני הוא חופש העשירים להתעשר יותר - וכמוצא אחרון פתחו בהתקוממות. בידודם והיעדר תמיכה מצד האיכרים שהיוו את רוב העם, גרמו לחיסולם. הבורגנות, מצידה, הצליחה בצורה כזו להיפטר מלחצם של ההמונים, כך גם מתמיכתם. היא נשארה מבודדת וחסרת כוח, וכך, ב-2 לדצמבר 1851, תפס את השלטון נפוליון השלישי, בעזרת הצבא, ופתח את תקופת האימפריה השנייה.

מסרתו של השלטון החדש, כמוהו כקודמו, הייתה להעשיר את העשירים על חשבון העם ובאמצעות דיכויז. וניצולו. וכדי להסיח את דעת ההמונים ממצב הדכוי בו הם נחונים - מצב ששום מישטר מדכא איננו יכול לפתור - הציג נפוליון השלישי "אידאל" חדש, סיסמה לאומנית הקוראת להידוש גדולתה של האימפריה. תקופת שלטונו של נפוליון השלישי הייתה רצופה במלחמות. וכאשר יצא ב-1870 למלחמה חדשה נגד גרמניה, היו לפניו שתי מסרות ברורות: א. לשחק כל התנגדות פנימית; ו-ב. למנוע את איחוד גרמניה וצמיחתה ככוח פוליטי= כלכלי מתחרה. המוני הצרפתים צעקו "לברלין! לברלין!" כדי לשמש בסופו של דבר בשר תותחים למען הגשמת המטרות הכלכליות של העשירים ולסיפוק גאוותם הלאומית.

הבנרלים הצרפתיים שהבטיחו ניצחון, היו הראשונים שהניחו את נישקם. בעיקבות החבוסה של הצרפתים ופלישתם של הגרמנים נפל נפוליון השלישי. ב-4 בספטמבר הוקמה רפובליקה חדשה. הבורגנים הרפובליקנים הוותיקים חזרו לבמה הפוליטית. אלפי פועלים התנדבו למשמר הלאומי הפריסאי והתארגן צבא חדש. אופי המלחמה - לגבי ההמונים הצרפתים - השתנה: ממלחמת התפשטות לעבר שיטחי גרמניה, היא הפכה למלחמת הגנה נגד הכיבוש הגרמני הדר, שרוב העם לקח בה חלק. בשלב זה התחילו גם הבורגנות הצרפתית וגם הבורגנות הגרמנית להכין שעלייתו של כוח עממי עם נשק ביד מסוכנת לשתייהן יחד, יוחר מאשר המאבק שביניהן. האויבים מאתמול - ביסמרק הגרמני וטייאר הצרפתי - כרתו מייד ברית שלום. אבל פרט אחד קטן לא השתלב בתמונה: המישמר הלאומי הפריסאי, שהיה מורכב ברובו מפועלים, לא שכח את נסיון העבר וסירב להתפרק מנישקו. ההכרזה הממשלתית הצרפתית קראה להחזיר את הנשק בזו הלשון:

"על האזרחים הטובים להיבדל מהרעים ולעזור למישטרה במקום

להתנגד לה, כדי להחזיר על כנם את הסדר ואת העושר."

אבל הפועלים לא כל כך התעגעו כנראה לסדר ולעושר אותם הבטיחה

הבורגנות. הם ידעו שהמדובר הוא בעושר העשירים ובעוניים שלהם.

כאשר, ב-18 במרץ 1871 ניסה הצבא לקחת בכוח את הנשק מידי המישמר

הלאומי, יצאו כנגדו המוני הפריסאים, גברים נשים וילדים. וכאשר ציוו

הבנרלים על חייליהם לירות על העם, סירבו החיילים, כיוונו את נישקם

נגד מפקדיהם ולחצו על ההדק. תוך כדי הסתריה עצומה הוציא השלטון אחת

חייליו הסדירים הנאמנים אל מחוץ לעיר, כדי לשים עליה מצור לנסות

לכבוש אותה מחדש.

זה היה יומה הראשון של הקומונה הפריסאית.

הקומונרים הבינו שהצבא הסדיר והמישטרה, בתוקף היותם ממונים מגבוה, היו עד עתה מכשיר לדכוי בידי בעלי הכוח והשלטון הבורגניים. לכן פעולתם המהפכנית הראשונה הייתה לבחור - על ידי חברי המשמר הלאומי - ועד מרכזי. משמעותו של הצעד הזה הייתה הקמת צבא עממי הממנה את מפקדיו בעצמו בצורה דמוקרטית. החיילים יכלו לבטל את המינוי בכל עת, בהתאם להתנהגותם של מפקדיהם. את מוסד המישטרה ביטלו לגמרי. מערכת המישפט הישנה הייתה גם היא כלי לשמירת ה"סדר" וה"צדק" הבורגניים. לכן שלחו הקומונרים את השופטים הביתה, ומינו במקומם חבר מושבעים מתוך העם.

במקום בעלי המיפעלים - שחלקם ברחו ורובם נישארו עוינים לקומונה - התארגנו פועלי הייצור וניהלו את המיפעלים בעצמם.

כך איפשרה הקומונה להמונים להתבטא לראשונה בצורה חופשית ועצמאית - ללא מורא מדכאיהם - באמצעות אסיפות על נושאים פוליטיים, מקצועיים ואחרים, דרך ועדי הפועלים, ועדי האמנים, ועדי נשים, העתונות הספרות וכו'.

שתי ההלכות שקיבלו אנשי הקומונה בולטות בחשיבותן:

א. שום עובד מינהל לא ישתכר יותר מאשר הפועל הפשוט ביותר;

ב. לזרים (כאלה שאינם צרפתים) יש זכות מלאה להיות חברים שווים בכל במיסגרת הקומונה.

יש להכיר בעובדה שכל הצעדים הללו היו חלקיים. הסיבה לכך הייתה כי מרידות דומות בערים אחרות דוכאו מייד. דבר שני: למרות קריאותיהם של הקומונרים, לא הצטרפו אליהם האיכרים, אלא תמכו בממשלת טייאר. מנהיגי הקומונה עצמם היו מפולגים למיעוט יריבות, ולחלקם הגדול לא הייתה פרספקטיבה ברורה. לעומת זאת הם שגו באשליות גדולות. באופן ברור בלט היעדרה של מיפלגה תזקה, בעלת חיאוריה מרכזיסטית מגובשת, שבכוחה היה להנהיג את העם.

שני מחדלים חמורים פייעו למפלתה של הקומונה. בתחילה היה בכוחה של הקומונה הפריסאית להשתלט על ריכוז הצבא של ממשלת טייאר מחוץ לפריס, כאשר הבורגנות הייתה עדיין המומה, מבוהלת וחסרת אונים. ההחלטה שלא לעשות זאת נבעה מרצונם של אנשי הקומונה שלא להיראות תוקפניים, והייתה מבוסס על האשלייה שהאויב הוא "הומאני" ולא יעז להפעיל את צבאו נגד העם.

מצד שני, גם בריגעי המשבר הפוליטי החמורים ביותר, לא העיזו הקומונרים להפקיע את הכסף ממרתפי הבנק הצרפתי בפריס - אותו בנק שהיווה את בסיס הקפיטליזם הצרפתי ושתמן בטייאר.

ב-21 במאי הצליח הצבא הסדיר לחדור לפריס ולחסל את הקומונה. שבוע

ימים נמשכו הקרבות בתוך העיר, ורחובותיה מלאו בדם. הנקמה הייתה נוראית: למעלה מ-40,000 איש נרצחו ואלפים רבין נאסרו. הבורגנות העריכה שבדרך זו תצליח לחסל סופית את מאבקי הפועלים. אבל, כדברי קרל מרכס, "גם אם הקומונה נמחצה - המאבק רק נידחה. עקרונות הקומונה הם נצחיים ובלתי ניתנים להשמדה. הם יכריזו על עצמם שוב ושוב - עד שמעמד הפועלים ישיב את שיתרו".

והעקרון היסודי הוא הקומוניזם - שלטון העם. הכלי החשוב הוא הדיקטטורה של הפרולטריון. הנשק - הצבא הפרולטרני. מעמד הפועלים ישיב את נצחוננו בשדה הקרב. קיום הדיקטטורה של הפרולטריון אפשרי רק על בסיס היסול המגבון המדיני הבורגני - ולא על ידי כיבוש והפעלתו בידי הפרולטריון. כל מדינה הקוראת לעצמה סוציאליסטית, אך בנויה על יסוד מגבון המדינה הישן - מוליכה את אזרחיה שולל.

ניספחים

1. כמה מהחוקים שנקבעו ע"י פועלי בית המלאכה של הלובר.

- א. בית המלאכה ינוהל על ידי נציג הניבחר על ידי כל הפועלים ואפשר להדיחו בכל עת.
- ב. ראשי הצוותות נבחרים ע"י כל הפועלים ואפשר להדיחם בכל עת.
- ג. ועד בית המלאכה חייב להתאסף בכל יום כדי להביא הצעות ולהחליט על פעולות יום המחרת.
- ד. נציגי הפועלים חייבים להגיש דין וחשבון לבוחריהם.

2. קריאה לוועד המרכזי של הקומונה מטעם ארגוני הנשים

- א. אנו דורשות גיוון העבודה בכל מקצוע. החזרה הממושכת על אותן הפעולות משפיעה לרעה על הגוף ועל המוח.
- ב. קיצור יום העבודה.
- ג. ביטול התחרות בעבודה בין שני המינים, מאחר והאינטרס שלהם זהה.
- ד. לאור העובדה שבמיסגרת הסדר החברתי הישן הייתה עבודת הנשים מדרגת הניצול הגבוהה ביותר - שיפור תנאי העבודה של הנשים הוא הכרח מיידי.

מ י א נ ח נ ו

הברית הקומוניסטית המהפכנית הינה קבוצה של קומוניסטים מהפכנים המקדישים את עצמם לדבר המאבק המשותף של הפועלים בארץ ישראל=פלסטין. אנו קוראים לפועלים ולאיכרים הערבים והיהודים להתארגן כדי להקים יחד עם המוני העמלים באזור חברה דמוקרטית עממית - מזרח תיכון סוציאליסטי; חברה בלי דכוי מעמדי או לאומי, חברה שבה השלטון - כל השלטון - יהיה בידי העם העובד. אנו קוראים למאבק:

* נגד האימפריאליזם - נגד שלטון המעצמות הגדולות, נגד ניצול העמים הקטנים על ידי המדינות ה"מפותחות" נגד הגזענות; נגד המלחמות האימפריאליסטיות ונגד ה"שלום" האימפריאליסטי.

* נגד הציונות - הרוצה לפתור את בעיית היהודים על חשבון הערבים, המסתמכת על האימפריאליזם האמריקאי, אויב כל האנושות, השואפת להפוך את כל ארץ ישראל=פלסטין ל"מדינה יהודית" דיקה מערבים, או המדכאת את ערבייה, הדנה את יהודי ישראל למלחמה נצח בלתי צודקת נגד העמים הערביים.

* נגד הריאקציה הערבית - הפוליטיקאים והמנהיגים ממעמד בעלי הקרקעות והבורגנות, המשתמשים בדת, גזע ואומה כדי להטעות את הפועלים והאיכרים וכדי לדכא את התנועה ההמונית במדינותיהם; שלעולם לא החמיצו הזדמנות לבגוד בהמונים גם לטובת אדוניהם ומגיניהם האימפריאליסטים, וגם למען המשך שלטונם האנטי עממי; שקריאותיהם ל"מלחמת קודש" ול"השלכת היהודים הימה" הן בן הברית הטוב ביותר של הציונות.

* נגד העקרון המשותף לכל אלה - נגד הקפיטליזם - המשעבד את כל הפועלים והמרעיל את חייהם של ההמונים הרחבים; המדכא את שאיפותיהם הצודקות של המוני העמלים בכל העולם לחרות, המדכא את תביעתם לשיחרור אנושי. נגד הקפיטליזם המרעיל והמנצל גברים ונשים, המפקיע את מירצם לרווחיו ואת חייהם למלחמותיו, המקיים והמצדיק אי שוויון וגזענות.

נגד הקפיטליזם המבטיח באלימות ובשטיפת מוחות את

חלוקת העבודה היסודית והבלתי אנושית - מורשת העבר.
 * למען המשטר היחידי המטובל להעביר להמונים הרחבים
 את הכוח להגדיר בעצמם את תנאי קיומם. למען המשטר
 היחידי המטובל להוות יסוד למאבק למען חברה חדשה,
 חופשית מניצול: הדיקטטורה של הפרולטריון.

יצירת חברה סוציאליסטית באזורנו דורשת שינויים
 עצומים שלא יתחוללו מהיום למחר או בלי מאבק ארוך וקשה.
 אנו רק בתחילת הדרך, אך אנו יודעים כי אין אלטרנטיבה
 אחרת למלחמה הניצחית בין עמי האזור ולהמשך שיעבודם על ידי
 מרכאיהם המקומיים והזרים.

איננו משלים את עצמנו כאילו אפשר יהיה להביא
 לשינויים אלה בדרך שלווה. הריאקציה של כל האומות -
 המנהיגים הציוניים, המשטרים הערביים ואדוניהם
 האימפריאליסטים - אינם מתכוונים כלל לתת לשינויים אלה
 להתחולל. נשק ההמונים נגד כל אלה הוא ארגון ההמונים.
 מפלגה. לא כדי ללכת לבחירות או להגן על אינטרסים מיוחדים
 בתוך ממשלות הבורגנים, אלא כדי לרכז את כוח ההמונים
 וליצור את המקום ואת המסגרת לפעולתם. כדי ליצור את המחנה
 שלהם.

לתרום לבנייתה של מפלגה כזאת - זוהי שאיפתה של
 הברית הקומוניסטית המהפכנית.